

Slunce ještě nevyšlo. Moře a nebe nerozeznatelně splývaly, jen moře bylo mírně zvrásněné, jako když se pomačká látka. Současně s tím, jak nebe začínalo bělat, se na obzoru postupně utvářela tmavá linie oddělující nebe a moře a šedou látku zřasily mohutné pruhy; pruhy, jež se hýbou, jeden za druhým, pod povrchem, následují předešlé, snaží se dostihnout je, bezustání.

Přiblíživ se ke břehu, každý pruh se vzedmul, navršil, zlomil a rozprostřel po písku tenký závoj bílé vody. Vlna posečkala, a pak vystoupila znova, vzdychajíc jak spáček, jehož tělo dýchá nevědomky. Tmavý pruh na obzoru se postupně pročistil, jako by ve staré vinné lahvi slehl kal a sklo zůstalo zelené. Tež nebe za ním se očišťovalo, jako kdyby tady slehl bílý kal či jako by paže ženy schoulené za obzorem zdvihla lampu; a ploché pruhy běloby, zeleně a žluti se šířily po nebi jako plošky vějíře. Pak lampu nadzdvihla výše a vzduch, najednou proměněný ve vlákna, se odtrhl od zelené hladiny a mihotal a plál v rudých a žlutých útržcích, podoben dýmajícímu ohni, když stoupá z hranice. Vlákna hořící hranice postupně splynula v jedinou mlhu, v jediné žhnutí, které svým vrcholem pozvedlo tíhu přadena zelené oblohy a proměnilo ji v milióny atomů vlídné modři. Hladina moře pomalu zprůsvitněla a neustala v čeření a třpytu, dokud temné pruhy nevymizely. Paže, jež držela lampu, ji pomalu zvedala výš a zase výš, až se ukázal široký plamen; na kraji obzoru plál žhavý oblouk a vše kolem na moři zjasnělo zlatem.

Světlo padlo na stromy v sadu; jeden list zprůsvitněl, pak také druhý. Kdesi ve výšce zapěl pták; chvíli ticho; a druhý zazpíval o něco níže. Slunce zaostřílo hrany domovních zdí a jako držadlo vějíře spočinulo na bílé roletě; pod listem u okna ložnice se ze stínu utvořil modrý otisk prstu. Roleta se slabě vlnila, ale vše uvnitř bylo mdlé a nehmotné. Ptáci venku zpívali svůj nevýrazný nápěv.

✧ ✧ ✧

„Vidím prsten,“ řekl Bernard; „visí nade mnou. Třese se, zavěšen ve smyčce světla.“

„Vidím trám ze světlé žluti,“ řekla Susan; „šíří se až k místu, kde naráží na proužek nachu.“

„Slyším zvuk,“ řekla Rhoda; „čičik, čičik; čičik, čičik; nahoru a dolů.“

„Vidím kouli,“ řekl Neville; „prudce se svěšuje před ohromným úbočím kopce.“

„Vidím karmínový štrapec,“ řekla Jinny; „je protkán zlatými vlákny.“

„Slyším cosi kráčet,“ řekl Louis. „Ohromné zvíře má na noze řetěz. Krok, a krok, a krok.“

„Pohledte na pavučinu v rohu lodžie,“ řekl Bernard. „Jsou na ní krůpěje vody, kapičky bílého světla.“

„Listy se shlukly u okna jak nastražené uši,“ řekla Susan.

„Na cestu padá stín,“ řekl Louis, „jak do ohbí lokte.“

„Ostrůvky světla proplouvají travou,“ řekla Rhoda. „Propadly korunami stromů.“

„V tunelech z listů září oči ptáků,“ řekl Neville.

„Stonky jsou pokryty drsnými chloupky,“ řekla Jinny, „a přilnuly k nim kapky vody.“

„Housenka se svinula do zeleného prstence,“ řekla Susan, „vroubeného neohrabanými nožkami.“

„Šnek v šedé ulitě křížuje cestu a rovná za sebou stébla,“ řekla Rhoda.

„A planoucí světlo z okenních skel probleskává na listech trav,“ řekl Louis.

„Cítím na chodidlech chlad kamenů,“ řekl Neville. „Cítím každý z nich, oblý či špičatý, jednotlivě.“

„Hřbet ruky mi žhne,“ řekla Jinny, „ale dlaň je lepkavá a zavlhlá rosou.“

„Teď zní kohoutí křik, jako by v bílém přílivu náhle vytryskla tvrdá, rudá voda,“ řekl Bernard.

„Ptáci zpívají, vysoko a níže, hlasitě a tiše, všude kolem nás,“ řekla Susan.

„Zvíře kráčí; slon, jehož noha je v řetězech; silné zvíře kráčí po pláži,“ řekl Louis.

„Pohleďte na dům,“ řekla Jinny; „všechna okna oslepla roletami.“

„Z kohoutku u dřezu vytéká chladná voda na makrelu v misce,“ řekla Rhoda.

„Zdi jsou popukané zlatými puklinami,“ řekl Bernard, „a pod okny leží modré stíny listů, tvarem podobné prstům.“

„Teď si slečna Constablová natahuje dlouhé černé punčochy,“ řekla Susan.

„Když stoupá dým, spánek se klikatí od střechy jak opar,“ řekl Louis.

„Napřed ptáci zpívali sborem,“ řekla Rhoda. „Teď jsou dveře od kuchyně dokořán. Odlétají. Odlétají, jako když rozhodiš sémě. U okna ložnice však jeden zpívá sám.“

„Na dně hrnce se tvoří bubliny,“ řekla Jinny. „Pak stoupají – zrychlují – stoupají – v stříbřitém řetězci k hladině.“

„Teď Biddy na prkénku zubatým nožem sdírá rybu ze šupin,“ řekl Neville.

„Okno jídelny je teď tmavě modré,“ řekl Bernard, „a vzduch nad komíny se tetelí.“

„Vlaštovka se usadila na hromosvod,“ řekla Susan. „A Biddy v kuchyni s plesknutím postavila vědro.“

„Zní první úder kostelního zvonu,“ řekl Louis. „Následují další; jeden, dva; jeden, dva; jeden, dva.“

„Pohleďte na ubrus, slétající na stůl,“ řekla Rhoda. „Jsou na něm kola bílého porcelánu, stříbřité žilky u každého talíře.“

„Znenadání slyším bzukot čmeláka,“ řekl Neville. „Je zde; je pryč.“

„Hořím a chvěji se,“ řekla Jinny, „z tohoto slunce, do tohoto stínu.“

„Všichni už odešli,“ řekl Louis. „Jsem sám. Odešli dovnitř nasnídat se a já zůstal stát u zdi mezi květinami. Je brzy ráno, před výukou. Květina za květinou se stává skvrnou na hlubinách zeleně. Okvětní lístky jsou harlekýni. Stonky stoupají z černých dutin vespod. Květy jak ryby ze světla plovou v tmavých, zelenavých vodách. Držím stonek v ruce. Jsem stonek. Mé kořeny sestupují do hlubin světa, skrz zemi vyprahlou, suchý jíl, a zemi zavlhlou, skrz žíly olova a stříbra. Jsem celý z vláken. Chvějí se všemi otřesy a tíha země tlačí na mou hruď. Zde nahoře jsou mýma očima zelené listy, nevidoucí. Zde nahoře jsem chlapec v šedém flanelu, pás mám stažený mosazným hadem. Dole – v hloubce – zřím očima bez víček, očima kamenné postavy v egyptské poušti. Vidím ženy, jak přicházejí k řece s rudými džbány; vidím pohupující se velbloudy a muže v turbanech. Kolem sebe slyším dupot, třasy, nepokoj.

Tam nahoře se Bernard, Neville, Jinny a Susan (ne však Rhoda) letmo dotýkají záhonů svými sítkami. Letmo lapají motýly z rozkvívaných vrcholků květin. Shlazují povrch světa. Jejich sítě jsou plné třepetajících se křídel. ‚Louis! Louis!‘ volají. Ale nevidí mne. Jsem na druhé straně živého plotu. Mezi listy jsou jen malé průhledy. Ó Pane, nech je jít dál. Nech je, ať položí své motýly na kapesník na písku. Nech je, ať si spočítají otakárky, babočky a bělásky. Avšak mne nech zůstat ve skrytu. Jsem zelený jak tis ve stínu živého plotu. Mé vlasy jsou z listí. Jsem zakořeněn až do středu země. Mé tělo je stonek. Stlačuji stonek. V otvoru u ústí se uroní kapka a pomalu, ztěžka narůstá. Cosi růžového teď mám průhled. Paprsek zraku teď proklouzl šterbinou. Jsem zasažen. Jsem chlapec v obleku z šedého flanelu. Našla mne. Jsem zasažen do týla. Políbila mne. Vše se tříští.“

„Po snídani,“ řekla Jinny, „jsem běžela. Viděla jsem pohyb listů mezi keři. Myslela jsem, že je to pták na hnízdě. Odešla jsem se podívat, ale žádný hnízdící pták tam nebyl.

Listy se stále pohybovaly. Bála jsem se. Přeběhla jsem kolem Susan, Rhody, Nevilla a Bernarda; bavili se uvnitř kůlny. Plakala jsem v běhu, stále, stále rychlejším. Co pohnulo s listy? Co hýbe mým srdcem, mýma nohama? Vpadla jsem mezi větve a uviděla tebe, Louisi; byl jsi zelený jako keř, jako větev, tolik tichý, s očima nehybnýma. ‚Je mrtev?‘ napadlo mne a políbila jsem tě; mé srdce sebou pod růžovými šaty házelo jako listy, které se pohybují, ač s nimi nic nehýbe. Cítím teď vůni muškátů; cítím zemitou prst. Tančím. Čerím se. Jsem přes tebe vržena jak světelná síť. Ležím třesouc se, rozhozena po tobě.“

„Štěrbinou v živém plotu,“ řekla Susan, „jsem spatřila ten polibek. Zdvihla jsem hlavu od květináče a podívala se štěrbinou v živém plotu. Spatřila jsem ten polibek. Viděla jsem Jinny líbat Louise, viděla jsem, jak se líbají. Svou strast nyní zabalím do kapesníku. Pevně ho stáhnou do uzlu. Ještě před zvoněním půjdu sama k bukovým lesům. Neusednu v lavici ke sčítání. Neusednu vedle Jinny, vedle Louise. Vezmu svoji trýzeň a složím ji na kořeny pod buky. Budu ji zkoumat a vezmu ji do prstů. Nenajdou mě. Budu jíst ořechy a hledat vejce vprostřed trní, vlasy se mi rozcuchají, budu spát pod keři, pít vodu z příkopů a tam i zemřu.“

„Okolo šla Susan,“ řekl Bernard. „Šla okolo dveří od kůlny s kapesníkem staženým do uzlu. Neplakala, ale její oči, oči tolik krásné, se tenčily jak oči kočky před skokem. Půjdu za ní, Neville. Budu ji něžně následovat; budu po ruce se svou zvědavostí, abych ji utěšil, až vybuchne vztekem a pomyslí si: ‚Jsem sama.‘“

Teď přechází pole, svižně a nedbale, aby nás oklamala. Dorazila ke svahu; myslí si, že je skryta; dává se do běhu s pěstmi sevřenými před tělem, nehty zaryté do kapesníku. Míří k bukovým lesům, pryč ze světla. Blížíc se k nim, roztahuje paže a jako plavec spěchá do stínu. Je ale oslepená z jasu a klopýtá a padá přes kořeny stromů, kde se zdá, že světlo

těžce dýchá, těžce dýchá. Větve se vzdouvají a sléhají. Je tu námaha a změř. Je tu temně. Světlo je trhavé. Je tu sklíčenost. Žebroví kořenů člení zem, spadlé listí se kupí v ohybech. Susan rozprostřela svou sklíčenost. Její kapesník leží na kořenech buků a ona, sedíc zkroucena tam, kde upadla, vzlyká.“

„Spatřila jsem ten polibek,“ řekla Susan. „Podívala jsem se skrz listí a uviděla ji. Vtancila obsypána diamanty, lehká jak prach. Já, Bernarde, jsem přidřeplá a drobná. Svýma očima zblízka pohlížím na zem a vidím brouky v trávě. Hřejivá žlut v boku se mi proměnila v kámen, když jsem viděla, jak Jinny líbá Louise. Budu se pást a pojdu v jámě, v kalužích, v břechce plné spadaného listí.“

„Zahlédl jsem tě,“ řekl Bernard. „Kdyžs' mójela dveře od kůlny, slyšel jsem tě křičet: ‚Jsem nešťastná.‘ Odložil jsem nůž. Vyřezával jsem s Nevillem loďky z polínek. Jsem rozcuchaný, protože když mi slečna Constablová řekla, abych se upravil, v pavučině uvízla moucha a já se ptal: ‚Osobodím mouchu? Nechám mouchu napospas?‘ A tak se opožďuji neustále. Nejsem učesaný a ve vlasech mi lpí třísky. Uslyšev tvůj pláč, následoval jsem tě a viděl, jak na zem kladěš kapesník, zkroucený, se vztekem a nenávistí sbalenými uvnitř. To však brzy pomine. Naše těla jsou teď blízko. Slyšíš můj dech. A také vidíš brouka nesoucího list. Běží sem a pak zas tamhle, takže i tvé toužení, když sleduješ běh brouka, mít jedno jediné (nyní je to Louis), se musí míhat jako světlo na bukových listech; a poté slova, kráčejíce temně v hloubkách tvojí mysli, rozlomí ten uzel tvrdosti, stažený z tvého kapesníku.“

„Miluji,“ řekla Susan, „a nenávidím. Toužím jen po jednom. Mé oči jsou tvrdé. Jinniny oči se lámou do tisíců světel. Rhodiny se podobají oněm bledým květům, k nimž kvečeru přilétají můry. Tvé oči narůstají, plní se po okraj a nikdy se nelámou. Avšak já již vykročila ve svém snažení. Vi-

dím brouky v trávě. I když pro mne matka ještě stále látá ponožky a lemuje mi zástěrky, já miluji a nenávidím.“

„Ale když sedíme společně, blízko,“ řekl Bernard, „vplýváme do druhého pomocí vět. Naše okraje se rozplývají. Tvoříme nehmotné území.“

„Vidím brouka,“ řekla Susan. „Vidím: je černý; vidím: je zelený; spoutala mne jednotlivá slova. Ale ty putuješ dál; ty jsi vyklouzl; ty stoupáš výš, máš slova a slova ve větách.“

„Teď,“ řekl Bernard, „se dejme na průzkum. Mezi stro- my stojí bílý dům, tam dole, až v hloubce pod námi. Budem se brodit jak plavci, jen špičkami nohou se dotýkat dna. Budem se brodit zelenavým vzduchem, Susan. Brodíme se v bě- hu. Shora nás obmykají vlny, bukové listy se nám střetají nad hlavami. Tamhle jsou hodiny na stáji: září pozlátkem ruči- ček. Toto jsou plochy a hřebeny střech velkého domu. Tady zas podkoní v holínkách lomozí na dvoře. Toto je Elvedon.“

Propadli jsme korunami na zem. Vzduch už přes nás ne- převaluje své dlouhé, nešťastné, nachové vlny. Dotýkáme se hlíny; jdeme po zemi. Toto je přesně sestřižený živý plot za- hrady dam. Zde se v poledne procházejí s nůžkami a zastři- hují růže. Teď jsme v lese obehnaném prstencem zdi: toto je Elvedon. Viděl jsem znamení na rozcestích, jednou šipkou mířící ‚K Elvedonu‘. Nikdo tam dosud nebyl. Kapradí voní těžkými pachy a rostou v něm červené houby. Probouzíme teď spící kavky, jež nikdy neviděly lidskou bytost; šlapeme teď po tlejících duběnkách, kluzkých a červených stářím. Tento les obepíná prsteneček zdi; sem nikdo nepřichází. Po- slouchej! Tělo obří ropuchy sebou pláclo v podrostu; prasta- rá jedlová šiška s ťuknutím spadla a zetlí v kapradí.

Stoupni si sem na cihlu. Podívej se přes zeď. Toto je El- vedon. Dáma sedí mezi dvěma dlouhými okny a píše. Zahrad- níci s ohromnými košťaty zametají trávník. Jsme první, kdo sem přišli. Jsme objevitelé neznámé země. Netřes se; jestli nás zahradníci uvidí, zastřelí nás. Přibijí nás na vrata od stá-

je jako kuny. Podívej! Nehýbej se. Pevně se chyt' kapradí nahoře na zdi.“

„Vidím píšící dámu. Vidím zametající zahrádky,“ řekla Susan. „Jestli tu zemřeme, nikdo nás nepohřbí.“

„Rychle pryč!“ řekl Bernard. „Pryč! Ten černovousý zahrádník nás uviděl! Zastřelí nás! Zastřelí nás jak sojky a připíchnou ke zdi! Jsme v nepřátelské zemi. Musíme uniknout do bukového lesa. Musíme se schovat pod stromy. Po cestě jsem obrátil větev. Je tu tajná stezka. Sehni se co nejnižší. Následuj mne bez ohlížení. Budou nás pokládat za lišky. Pryč!“

Teď jsme v bezpečí. Už můžeme znovu stát zpříma. Můžeme si protáhnout paže v tomto vzdušném baldachýnu, v tomto širém lese. Neslyším nic. Jen mumlání vln plyne vzduchem. Holub hřivnác vyrazí k letu v korunách buků. Holub tluče do vzduchu; holub tluče do vzduchu topornými křídly.“

„Vytrácíš se,“ řekla Susan, „vytvářejte věty. Stoupáš jak tkanice balónku, výš a výš skrz patroví listů, pryč z dosahu. A teď zpomaluješ. Taháš mne za sukně, ohlížíš se, tvoříš věty. Unikls mi. Zde je zahrada. Zde je živý plot. Zde na cestě si Rhoda hraje s narezlým umyvadlem a kolébá v něm okvětními lístky.“

„Všechny mé lodě jsou bílé,“ řekla Rhoda. „Odmítám červené okvětní lístky slézové růže a muškátu. Já, já chci bílé okvětní lístky – ať si plují v nakloněném umyvadle. Mám vlastní flotilu, co přeplouvá od břehu k břehu. Vhodím tam ratolest – vor pro tonoucího námořníka. Vhodím tam kámen a uvidím, jak z mořských hlubin stoupají bubliny. Neville odešel a Susan odešla; Jinny sbírá rybíz v kuchyňské zahradě, asi s Louisem. Jsem na chvíli sama, zatímco slečna Hudsonová ve třídě rozkládá sešity po stole. Jsem ve skulině svobody. Posbírala jsem všechny spadlé okvětní lístky a přiměla je k plavbě. Do některých jsem vložila kapky. Sem postavím maják z tařice. A teď rozhoupám umyvadlo ze strany na

stranu, aby mé lodě mohly přeplouvat přes vlny. Některé se potopí. Jiné se rozbijí o útesy. Jedna pluje sama. A to je má loď. Vplouvá do ledových slují, kde štěká lachtan a z krápníků visí zelené řetězy. Vlny se zvedají; jejich hřebeny se kadeří; pohled, ta světla na vrcholech stěžňů. Lodě jsou rozprášeny, potopeny, všechny krom jediné, mé, která překonává vlnu a uniká bouři a připlouvá k ostrovům, kde švitoří papoušci a kde liány —“

„Kde je Bernard?“ řekl Neville. „Má můj nůž. Vyřezávali jsme v kůlně loďky a Susan přešla kolem dveří. A Bernard odložil loďku a šel za ní i s mým nožem, tím ostrým, jímž vyřízneš kýl. Bernard je jako kývající se drát, jako zlomené táhlo, stále roztřesený. Je jako chaluha, co visí za oknem, hned vlhká, hned suchá. Nechá mě a jen tak zmizí; jde za Susan; a jestli Susan pláče, tak vezme můj nůž a řekne jí příběh. Široká čepel je panovník; zlomená čepel je negr. Nenávidím vše, co se kýve; nenávidím vše, co je vlhké. Nenávidím toulání a směšování věcí. Teď zvoní zvonek a my přijdeme pozdě. Musíme odložit hračky. Musíme jít pohromadě. Sešity jsou rozloženy na stole, jenž je potažen zeleným sukem.“

„Nevyčasuji toto sloveso,“ řekl Louis, „dokud nepromluví Bernard. Můj otec je finančník v Brisbane a já mám australský přízvuk. Počkám a budu opakovat po Bernardovi. On je Angličan. Všichni jsou Angličané. Susanin otec je kazatel. Rhoda nemá otce. Bernard a Neville jsou synové vážných mužů. Jinny bydlí s babičkou v Londýně. Teď okusují násadky. Teď otvírají sešity a s postranním pohledem na slečnu Hudsonovou sčítají nachové knoflíky jejího živůtku. Bernard má třísku ve vlasech. Susan má rudý pohled v očích. Oba jsou zardělí. Ale já jsem bledý; jsem upraven a kalhoty mám stažené opaskem s měděným hadem. Zadanou lekci znám nazpaměť. Zním víc věcí, než budou kdy znát oni. Zním tvary zájmen i sloves; mohl bych znát všechno na svě-

tě, kdybych chtěl. Ale vyjít na stupínek a odříkat, co vím – to nechci. Moje kořeny se vinou jako vlákna v květináči, kolem a dokola světa. Nechci vyjít na stupínek a žít ve světle těchto velkých hodin se žlutou plochou, s těkavým tikotem. Jinny a Susan, Bernard a Neville se svazují do důtek, jimiž jsem bičován. Smějí se mé úpravnosti, australskému přízvuku. Pokusím se teď napodobit Bernarda, když měkce šišlá latin-
sky.“

„Toto jsou bílá slova,“ řekla Susan, „jako kamínky posbírané na pobřeží.“

„Švihají ocasy napravo nalevo, když je pronáším,“ řekl Bernard. „Třepou ocasy; švihají ocasy; prolétají vzduchem v hejnech, hned tudy, hned tamtudy, všechna v pohybu, hned odděleně, hned společně.“

„Toto jsou žlutá slova, toto jsou planoucí slova,“ řekla Jinny. „Chtěla bych si večer obléct planoucí šaty, temně žluté šaty, žhnoucí šaty.“

„Každý slovesný čas,“ řekl Neville, „má odlišný význam. Tento svět má svůj řád; je dělen precizními rozdíly a já stojím na jeho prahu. Neboť toto je jen začátek.“

„Teď slečna Hudsonová,“ řekla Rhoda, „zavřela knihu. Začíná hrůza. Vzala zlomek křídý a píše na tabuli číslice – šest, sedm, osm –, a pak křížek a čáru. Jak zní odpověď? Ostatní se dívají; dívají se s pochopením. Louis píše; Susan píše; Neville píše; Jinny píše; dokonce i Bernard začal psát. Ale já psát nemohu. Vidím jen číslice. Ostatní odevzdávají odpovědi, jeden po druhém. Jsem na řadě. Já ale nemám odpověď. Ostatní můžou odejít. Bouchají dveřmi. Slečna Hudsonová odchází. Zůstávám sama a mám najít odpověď. Číslo teď nic neznamenají. Význam odešel. Hodiny tikají. Ručičky jak karavany postupují pouští. Černé proužky na hodinách značí zelené oázy. Dlouhá ručička popošla vpřed, aby našla vodu. Druhá bolestně klopýtá mezi žhavými kameny. Zahyne uprostřed pouště. Bouchly dveře od kuchyně. V dálce

štěkají divocí psi. Podívej, smyčka číslice se začíná plnit časem; drží v sobě svět. Začínám psát číslici a svět je v ní semknut a já stojím vně smyčky; nyní ji spojím – takto – a uzavřu a scelím. Svět je scelen a já stojím vně a pláču: „Bože, dej, kéž nejsem provždy unášena větrem vně smyčky času!“

„Tamhle ve třídě,“ řekl Louis, „sedí Rhoda a zírá na tabuli, zatímco my bloumáme venku; tu utrhne mateřidoušku, tu zas uštípne lístek pelyňku a Bernard vypráví příběh. Lopatky se jí na zádech střetají jako křídla motýlka. S pohledem upřeným na čísla napsaná křídou prodlévá duchem v těch bělostných kruzích; prochází těmito bílými smyčkami do prázdna – sama. Nemají pro ni žádný význam. Nezná na ně odpověď. Narozdíl od ostatních nemá tělo. A já – chlapec s australským přízvukem, jehož otec je finančník v Brisbane –, já se jí nebojím tak jako ostatních.“

„Vplazme se nyní,“ řekl Bernard, „pod baldachýn rybízového listí a vyprávějme příběhy. Obydleme podsvětí. Zmocněme se tajného území, zjasněného převislými rybízovými křišťalovým lustrem, co z jedné strany červeně září a z druhé je černý. Když se tady, Jinny, těsně skrčíme, můžeme sedět pod baldachýnem rybízového listí a pozorovat kývající se kadidelnice. Toto je náš vesmír. Ostatní scházejí po příjezdové cestě. Míjejí nás sukně slečny Hudsonové a slečny Curryové, podobné zhašáčkům svic. Toto jsou Susaniny bílé ponožky. Toto jsou Louisovy úpravné plážové střevíce a jejich důrazné otisky v písku. Teď sem dorazil hřejivý závan rozkládajícího se listí, tlející vegetace. Jsme teď v bažině, v malarické džungli. Zde je slon pokrytý bílými červy, zabíjí smrtícím zásahem šípů do oka. Jasné oči poskakujících ptáček – orlů a supů – jsou zřetelně vidět. Mají nás za vyvrácené kmeny. Klovnou do červa – je to kobra s roztaženou kápí – a nechají ho s hnisavou hnědou jizvou napospas tlapám lvů. Toto je náš svět, zjasněný světelnými srpkami a hvězdami; a velké, napůl průhledné okvětní lístky přehradily otvory jak na-

chová okna. Všechno je zvláštní. Věci jsou obrovské a maličké. Stonky květin jsou mohutné jak dubové kmeny. Listí je vysoko jako kupole ohromných katedrál. Ležíme tu jako obři, kteří mohou roztrást lesy.“

„Tak je to zde,“ řekla Jinny, „tak je to teď. Ale brzo se dáme do pohybu. Slečna Curryová brzo zahvízdá. Budeme se procházet. Odloučíme se. Ty půjdeš do školy. Budou tě učit muži s kříží a bílými kolárky na krku. Mne bude ve škole na východním pobřeží učit žena usazená pod portrétem královny. Tam, tam jdu já a Susan a Rhoda. Tak je to jen zde; tak je to jen teď. Ležíme teď pod listy rybízu a vždycky, když zavane větřík, jsme celí poseti skvrnami. Moje ruka připomíná hadí kůži. Má kolena jsou růžové plovoucí ostrovy. Tvoje tvář je jak jabloň obehnaná sítkou.“

„Horko sálá,“ řekl Bernard, „z Džungle. Listy přes nás věší černá křídla. Na terase zahvízdala slečna Curryová. Musíme vylézt zpod přístřeší rybízového listí a postavit se zpříma. Máš třísky ve vlasech, Jinny. Po krku ti leze zelená housenka. Musíme si stoupnout v řadě do dvojic. Slečna Curryová nás bere na svižnou procházku, zatímco slečna Hudsonová sedí za stolem a dává do pořádku účty.“

„Je to nuda,“ řekla Jinny, „procházet se podél silnice, kde nemůžeš nahlížet do oken, kde do dlažby není zapuštěn zastřený zrak modrých skel.“

„Musíme si stoupnout v řadě do dvojic,“ řekla Susan, „a řádně se procházet, nešoupat nohama, neloudat se; a Louis jde vpředu a vede nás, protože Louis je bdělý a netěká.“

„Jelikož prý,“ řekl Neville, „jsem choulostivý, a tak nemohu jít s nimi, jelikož se příliš snadno unavím, a pak onemocním, užiji tohoto času samoty, této úlevy od rozhovoru k tomu, že proběhnu dům, jeho zákoutí, a že se postavím na týž schod, půl patra nad mezaninem, a tak si vybavím, budou-li s to, co jsem cítil, když jsem včera v noci (kuchařka při-

tom štrachala komínovou zástrčkou) zaslechl přes dveře o mrtvém člověku. Našli ho s přeřatým hrdlem. Listoví jabloně strnulo na nebi; měsíc ostře plál; a já nebyl s to vystoupit o jediný schod výš. Našli ho ve stoce. Jeho krev zurčela stokou. Ve tváři zbělal jak leklá treska. Tuto přísnost, tuto strnulost budu provždy nazývat ‚smrt mezi jabloněmi‘. Světleshedá oblaka plula oblohou; a strom byl nesmiřitelný; neúprosný strom, a kůra jak stříbřitá zbroj. Chvění mého žití bylo neúčinné. Nebyl jsem schopen jen tak přejít kolem. Byla tu překážka. ‚Nemohu zdolat tuto nepochopitelnou překážku,‘ řekl jsem. A ostatní přešli kolem. Jsme však prokletí; my všichni jsme prokletí jabloněmi – nesmiřitelným stromem, kolem něhož nemůžeme přejít.

Strnulost a přísnost jsou teď pryč; a já budu dál prozkoumávat kouty domu v tomto pozdním odpoledni, při západu slunce, které v té chvíli vytváří olejnaté skvrny na podlaze a na zdi klečí světlá puklina, v níž nohy židlí vypadají zlomené.“

„V kuchyňské zahradě jsem viděla Florrie,“ řekla Susan. „Vraceli jsme se z procházky; Florrie byla zamotaná do sebraného prádla a to se jí vzdouvalo na těle, pyžama, spodky, noční košile, pevně vzduť. A Ernest ji líbal. Měl zástěru ze zeleného sukna a čistil stříbro; zmocňoval se jí, ústa stažená do varhánků; pyžama byla tvrdě vzduť mezi jejich těly. Byl slepý jako býk a ona omdlévala bolestí; jen drobné žilky jí barvily tváře do červena. Teď, i když roznášejí talíře plné chlebě s máslem a šálky mléka k čaji, vidím puklinu v zemi a syčivě stoupající horkou páru; a samovar hřmí jako předtím Ernest a já jsem pevně vzduť jak ta pyžama, i v té chvíli, kdy se mé zuby střetají v měkkém chlebu a másle a kdy polykám sladké mléko. Nebojím se žáru ani mrazivé zimy. Rhoda, zasněná, saje kůrku namočenou v mléce; Louis hledí na protější zeď očima šnečí zeleně; Bernard si ze střídý hněte kuličky a říká jim ‚lidé‘. Neville už dojedl, čistě a roz-

hodně, jako vždy. Svinul ubrousek a provlékl ho stříbrným prstenem. Jinny po ubruse krouží prsty, které jako v piruetách tančí na slunci. Leč já se nebojím žáru ani mrazu.“

„Teď,“ řekl Louis, „všichni vstáváme; všichni stojíme zpřímá. Slečna Curryová otevírá na stojánku harmonia černou knihu. Je to těžké, zpívat a neplakat, když se modlíme, ať nás Bůh ve spánku ochrání, a sami sebe nazýváme ‚maličkými‘. Když je nám smutno a chvějeme se obavami, je milé společně zpívat, neznatelně nakloněni, já k Susan, Susan k Bernardovi, ruce sepjaté a s obavami z mnohého, já ze svého přízvuku, Rhoda z číslic; přesto odhodláni dobývat.“

„Stoupáme po schodech v houfu jak hříbata,“ řekl Bernard; „než na nás přijde řada v koupelně, zní dupot a lomoz. Pereme se, povykujeme, skáčeme a padáme na tvrdé bílé postele. Teď je řada na mně. Jdu.“

Slečna Constablová, přepásána osuškou, bere citrónově žlutý kus houby a namáčí ho ve vodě; ztmavil jako čokoláda; mokvá; a ona, držíc jej vysoko nade mnou, jenž se tetelím pod ní, ho ždímá. Voda se mi řine korytkem páteře. Jasně šípy smyslovosti střílejí po obou stranách. Jsem pokryt teplým masem. Mé vyschlé skuliny vlhnou; mé chladné tělo se ohřívá; je proplavováno a třpytí se. Voda stéká a obestírá mne jak úhoře. Teď jsem zabalen do horkých ručníků a drhnou si záda; jejich drsnost nutí mou krev příst. Nad střechem myslí se shlukují hojné, těžké vjemy; padá déšť dneška: lesy; a Elvedon; Susan a holub. Dnešek se mi řine mezi stěnami myslí, slévá se v jeden tok a padá, hojný a zářivý. Navlékám si pyžamo, ulehám pod tenkou příkrývku a plovu v mělkém světle jak ve vrstvičce vody, přetažené přes mé oči vlnou. Skrze ni, vzdáleně, zdaleka, slabě a zdáli, slyším počínající chór; kola; psy; volání mužů; kostelní zvony; počínající chór.“

„Skládajíc své šaty a svou košilku,“ řekla Rhoda, „odkládám zároveň i beznadějnou touhu být Susan, být Jinny. Na-

táhnou ale prsty na nohou tak, aby se dotkly zábradlí na konci postele; ucítím zábradlí, a budu si tak jista něčím pevným. Teď se už nemohu potopit, nemohu propadnout tenkým plátem prostěradla. Rozprostírám teď své tělo na křehkou pelest a visím ve výšce. Vznáším se nad zemí. Nestojím zpříma, nelze do mne tlouct a poškodit mne. Všechno je měkké a ohebné. Zdi a příborníky bělají a ohýbají své žluté čtverce, na vrchu kterých září bledé sklo. Moje mysl se teď může řítnout ze mne ven. Mohu myslet na fregaty, co plují přes rozbouřené vlny. Jsem oproštěna od tvrdých doteků a nárazů. Pluji sama pod bílými útesy. Ale – já se potápím, já padám! Tamto je roh příborníku; tamto je zrcadlo v dětském pokoji. Natahují se však, prodlužují se. Potápím se na černém peří spánku; jeho černá křídla se mi tlačí na oči. Putujíc tmou, vidím táhnoucí se záhony a zpoza rohu pampových trav vybíhá slečna Constablová říct mi, že si pro mě s kočářem přijela teta. Vrším se; unikám; mám pružiny na patách a stoupám nad vrcholky stromů. Teď ale padám do kočáru u vstupních dveří, kde sedí ona, kývajíc žlutými pery a s očima tvrdýma jak leštěný mramor. Ach, probudit se ze sna! Podívej, tady je skříň se zásuvkami. Chci se vytáhnout z těchto vod. Ale kupí se na mě; vlečou mne mezi svými mohutnými rameny; jsem převrácena; jsem povalena; jsem natažena mezi těmito dlouhými světly, dlouhými vlnami, a klušu dál jak štvaná zvěř po nekonečných stezkách.“